

„Fiul Cel veșnic al Tatălui este sensul sau lumina vieții oamenilor”

În Duminica după Botezul Domnului, în bisericile ortodoxe a fost citit pasajul evanghelic de la Sfântul Evanghelist Matei, capitolul 4, versetele de la 12 la 17, în care este relatat începutul propovăduirii Mântuitorului Iisus Hristos. Cu acest prilej, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a rostit un cuvânt de învățătură în Paraclisul „Sfântul Grigorie Luminătorul” din Reședința Patriarhală, în care a subliniat faptul că Duminica după Bobotează ne arată în rezumat că Iisus Hristos este Lumina vieții veșnice.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat că Evanghelia Duminicii după Botezul Domnului ne arată legătura dintre lumina Botezului Domnului la Iordan și lumina

Evangeliei Sale și ne face atenți totodată asupra legăturii care există între Taina Botezului și Taina Pocăinței, ca porți de intrare a oamenilor în Împărăția cerurilor. „Ce este Împărăția cerurilor? Este iubirea Preasfintei Treimi, împărtășită îngerilor din ceruri și oamenilor care cred în Hristos și se botează în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Așadar, înțelegem că lumina Botezului Domnului este lumina vieții noastre și lumina întregului univers. Botezul Domnului Iisus Hristos în Iordan ne arată că omul este centrul atenției și al iubirii Preasfintei Treimi. Cuvintele troparului, «În Iordan botezându-Te, Tu, Doamne, închinarea Treimii S-a arătat», înseamnă că întreaga Sfântă Treime S-a arătat la Botezul Domnului în Iordan, iar în centrul iubirii Preasfintei Treimi era firea omenească pe care a luat-o Dumnezeu-Fiul ca să o vindece de păcat și de moarte, să o lumineze, să o sfințească și să o îndumnezeiască, aducând-o la asemănarea cu Dumnezeu Cel Unul Sfânt. Botezul Domnului Iisus Hristos în Iordan, ca moment de descoperire sau arătare a Preasfintei Treimi, la începutul activității Sale publice, ne arată și finalitatea lucrării Sale mântuitoare, deoarece, la sfârșitul activității Sale pământești, după Învierea Sa din morți și înainte de Înălțarea Sa la cer, Domnul Iisus Hristos trimite pe ucenicii Săi să boteze toate neamurile în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh (Matei 28, 19). Așadar, la Botezul lui Hristos în Iordan S-a arătat Preasfânta Treime, având în centrul iubirii Sale firea umană a lui Iisus, pentru ca apoi fiecare om să se boteze în harul, lumina și iubirea Preasfintei Treimi, spre a trăi veșnic în iubirea și pacea lui Dumnezeu din Împărăția cerurilor”, a spus Preafericirea Sa.

Referindu-se la prorocia lui Isaia despre locul unde a început Hristos Domnul a propovădui Evanghelia mântuirii, „Pământul Zabulonului și ținutul lui Neftali; în vremurile cele de pe urmă el va acoperi de slavă calea mării, celălalt țărm al Iordanului, Galileea neamurilor. Poporul care locuia într-un întuneric va vedea lumină mare și voi, cei ce locuiți în latura umbrei morții, lumină va străluci peste voi” (Isaia 8, 23; 9, 1), Întâistătorul Bisericii noastre a spus că lumina cea mare care se arată poporului evreu este plinătatea revelației lui Dumnezeu în Iisus Hristos.

„Nu este vorba de o simplă lumină fizică produsă de soare, ci, după cum tâlcuiesc Sfinții Părinți ai Bisericii, aceasta este o lumină spirituală, duhovnicească. Mai precis, lumina cea mare este plinătatea descoperirii lui Dumnezeu prin Fiul Său întrupat, Iisus Hristos. Toată descoperirea lui Dumnezeu prin proroci este o lumină treptată, etapizată, crescândă, culminând în lumina mare sau deplină care este Hristos, adică Însuși Fiul lui Dumnezeu Cel ce S-a făcut Om din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor. «Lumina mare», adică deplină sau totală, este Dumnezeu-Cuvântul sau Fiul lui Dumnezeu, prin Care Dumnezeu-Tatăl a creat

lumina fizică din univers, ca simbol creat al luminii dumnezeiești necreate, deoarece prin El a zis Dumnezeu-Tatăl la facerea lumii: «Să fie lumină! Și a fost lumină» (Facere 1, 3). Deci, Dumnezeu-Cuvântul sau Fiul Cel veșnic al Tatălui este Lumina necreată și Viața veșnică, sensul prim și ultim al întregii existențe create, dar mai ales sensul sau lumina vieții oamenilor”, a arătat Patriarhul României.

Împărăția cerurilor este cuprinsă tainic și concentrat în Hristos Însuși

„Latura și umbra morții” semnifică starea de păcat ca înstrăinare a oamenilor de Dumnezeu Creatorul, a mai spus Preafericirea Sa. Patriarhul României a explicat și semnificația cuvintelor Mântuitorului „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 4, 17): „Chemarea la pocăință are ca scop dobândirea vieții veșnice (...). Aceleași cuvinte le întâlnim și în predica Sfântului Ioan Botezătorul, care cuprindea însă și multe amenințări (...). Mântuitorul Iisus Hristos cheamă și El pe oameni la pocăință, însă le vorbește mai mult despre dobândirea vieții veșnice din Împărăția cerurilor, a cărei prezență tainică în lume o descrie folosind parabole sau simboluri precum: comoară, aluat, grăunte de muștar ș.a. Împărăția cerurilor despre care vorbește Mântuitorul Iisus Hristos nu se află doar în ceruri, ci acum ea vine pe pământ, printre oameni, fiind cuprinsă tainic și concentrat în Hristos Însuși, adică în Dumnezeu-Omul. Hristos este Împărăția cerurilor coborâtă printre oameni, deoarece El este Împăratul cerurilor, viețuind ca om printre oameni, iar unde este El prezent, acolo este prezent și Dumnezeu-Tatăl împreună cu Duhul Sfânt”, a subliniat Preafericirea Sa.

La final, Patriarhul României a precizat că Botezul creștin este începutul intrării omului în Împărăția cerurilor. „Prin Botezul săvârșit în numele Sfintei Treimi începem să intrăm în Împărăția iubirii veșnice a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Toate celelalte Sfinte Taine ale Bisericii au ca bază de plecare Taina Botezului urmată de Mirungere și de Împărtășirea euharistică. Acestea sunt Tainele de inițiere în viața creștină. Însă pocăința este starea duhovnicească de pregătire pentru a ne apropia de Împărăția cerurilor (...). Evanghelia de astăzi ne oferă lumină multă, și anume ne arată că întoarcerea omului de pe drumul pierzării pe drumul mântuirii se face prin pocăință. Totuși, pocăința nu este un simplu regret emoțional – îmi pare rău de ce-am făcut -, ci înseamnă și o schimbare a modului de a gândi, de a vorbi și de a făptui”.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a mai spus că renașterea spirituală a omului păcătos începe prin credința în Hristos, prin pocăință: „Pocăința adevărată este o

lucrare tainică, intimă, de renaștere în dureri a omului, de frământare a lutului pentru a deveni vas al Duhului, de răstignire a egoismului din om și de înviere duhovnicească a iubirii sale față de Dumnezeu și față de oameni”.

— ziarullumina.ro